

BORSTKAS

hij zegt "tot snel"
en meent het

hij glimlacht
een soort glimlach,
een glim die je alleen lacht
wanneer er eigenlijk
helemaal geen glim te lachen valt

toch doet hij het,
want hij heeft besloten
niet langer slaaf te zijn
aan zijn patronen

toen maakte hij een belofte
aan zichzelf
in dit leven niet meer verliefd
op iemand te worden

en ergens over een horizontale
pijn die verbreed, verspreid,
de strijd tegen zijn hoop verliest
en weer vervaagt,
breekt hij die belofte

niet omdat hij
beloftes wil breken
maar omdat hij
niet heeft geleerd
hoe hij trouw moet
zijn aan zichzelf

ik weet nu dat je
mensen kan
verplaatsen,
ze kan rond bewegen
en in machtsposities
kan zetten,
in de hoop
dat ze jouw wereld
overnemen
zodat jij niet meer zo
je best hoeft te doen
om jouw wereld
helemaal in je eentje
draaiende te houden

ik weet dat ik hem
kan verplaatsen,
naar een positie
waar hij niet mijn as,
of mijn wereld,
of dat wat hem draaiende houdt
is, en misschien vindt hij
dat zelf ook wel veel fijner

ik kan hem verplaatsen
maar vervangen niet,
vervangen nooit
en dan bedenk ik me opeens
dat een planeet best kan draaien
zonder een mens aan de macht

een wereld bestaat
uit werelden die in
en uit verbinding
komen en gaan en komen en
wij kunnen altijd
een raket bouwen als de heimwee
te erg wordt en terugkeren
en opnieuw thuiskomen
en weer gaan en
een einde is geen einde
als dit alles toch een
rondvormige cyclus is en
mijn God, wat is het prachtig
en warm en troostend
dat ik een plek in mijn
borstkas heb waar ik altijd
naartoe kan gaan om je te
zien als ik je mis